

ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΚΡΗΜΝΟΥ

 φύγε, φύγε, οὔτε νὰ σ' ἀκούσω θέλω . . . τί φρίκη !

— Ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ φύγω, ἂν δὲν λάβω μίαν ἀπάντησιν, μίαν ὑπόσχεσιν.

— Καμμίαν ἄλλην ἀπάντησιν δὲν ἔχεις ν' ἀκούσῃς, παρά δὲι μοῦ προξενεῖς φρίκην ! τ' ἀκούεις ; φρίκην !

Καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἐκεῖνος ἐκυλίστο εἰς τοὺς πόδας της ἀσθμαίνων, ἔξαλλος...

Ἐκείνη τὸν ἀπώληθε καὶ ἡγέρθη.

— Φεύγω ἐπειδὴ τὸ θέλεις, εἶπε μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἐ-γρήθεις, ἄλλα δὲν θ' ἀπομακρυνθῶ, δὲν ἥμπορῶ ν' ἀπομα-κρυνθῶ. Καὶ ἐπρόσθετε, συμπλέκων τὰς γειτονῶν καὶ μὲν φω-νῆν ἐκφράζουσαν ὑπέρτατον πόνον :

— Μήπως τὸ θέλω ; σὲ ἀγαπῶ τέσσον . . .

Τῷ ἔδειξεν ἐπιτακτικῶς τὴν θύραν ! Ἐκεῖνος τότε, βρα-δέως ὅπισθιγωρῶν, ἀφῆκε τὴν αἴθουσαν καὶ ἀπῆλθε τῆς οἰ-κίας περίλυπος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον σύννους, μετά τινα δὲ λεπτὰ μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ κατεκλιθη. Ἡ κε-φαλὴ της ἔκατε . . .

Μετὰ ἓν τέταρτον ὥρας ἡκούσθησαν τὰ βήματα τοῦ συ-ζύγου, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Τί! ἔχεις, Ἀρσινόη; ἡρώτησεν ἀνήσυχος.

— Αἰσγίδιος κεφαλόπονος, "Αγγελε. Δὲν εἶναι τίποτε.

Ο σύζυγος ἔψαυσε τὸ μέτωπόν της.

— Τὸ κεφάλι σου καίει, εἶπε. Ἀναπαύσου, θὰ σου κάμω συντροφίαν.

— Τί καλὸς ποῦ εἶσαι! εἰπεν ἐκείνη.

Ἐκεῖνος ἐπῆρε βιβλίον καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντί της.

Βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν παρετήρησεν ὅτι ἡ σύζυγος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Αἴφνης ἤκουσε ψιθυρισμόν: — «Φύγε, φύγε.»

Παρετήρησε τὴν σύζυγον, ἡς τὰ γεῖλη ἐκινοῦντο ἡρέμα. Ἄνησύγησε καὶ ἀπέθεσε τὸ βιβλίον. Ἀλλ' ὁ ὥπνος τῆς νεαρᾶς γυναικὸς μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἡσυγώτερος. Ἡ ἀναπνοὴ ἐξήρχετο ἡρεμος ἐκ τῶν ἡμιανοίκτων κοραλλίνων γειλέων, καὶ εἰς τὸ πάλλευκον πρόσωπον, ὅπερ ἔθαψεν ἐλαφρὰ ροδίνη γροιά, ἐπεκάθητο γαλήνη. Ὁ σύζυγος ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί καλὰ ποῦ κοιμήθηκα! εἶπε.

— Καὶ σμως ἤσουν εἰς τὴν ἀργὴν πολὺ ἀνήσυγος· ἐπαρχμιλοῦσες μάλιστα.

— Ἐ! καὶ τί εἶπα;

— "Ελεγεες «φύγε, φύγε.» Ἐμένα ἔδιωγνες βέβαια, εἰπε μειδιῶν ἐκεῖνος.

Ἐκείνη ἐγέλασε.

— Εσένα νὰ διώξω, "Αγγελε; Τὸν φύλακα τὸν ἄγγελόν μου;

II.

Απὸ δύο ἔτῶν ὁ βίος τῆς Ἀρσινόης ἦτο γαλήνιος, ὄμαλός, ώς ἐπιφάνεια λίμνης. Αἴφνης ἤλθε νὰ τὸν ταράξῃ τρικυμία, ἣν εἶχε νομίση ἐκλιπούσαν, κοπάσσαν ἐντελῶς. Ἡτο συνέχεια θυέλλης, ἡτις εἶχεν ἀλλοτε συγκλονίσῃ τὰ σπλάγχνα τῆς τὰ παρθενικά.

"Οταν ὁ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης — δύο ἔτη πρότερον — τῆς ἐπρότεινε διὰ σύζυγον τὸν "Αγγελον, ἡ νέα κόρη ἐσκυθρώπασε· διότι ὁ "Αγγελος, παρὰ τὴν φυσικὴν ἀγαθότητά του, δὲν εἶχε τὰ προσόντα ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐλκύουν ἐν πρώτης ὅψεως. Σοθρός, σγεδὸν ψυγρός, δὲν ἀπεκάλυπτεν εὔκολα τὰ ψυχικά του χαρίσματα. Ἡ καρδία του ὠμοίαζε μὲ κιεώτιον, ἐγκλεῖον μὲν θησαυροὺς ἵσως, ἀλλὰ στεγανῶς κλειστόν. Ἡτο γρυσός, γωρίας σμως νὰ στίλθῃ παρουσίαζε δη-

λαδὴ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ πασιγνώστου φαινομένου, καὶ ή 'Αρσινόη, νέα ἐνθουσιάδης, οὐδὲν ἡσθάνετο πλησίον του, δὲν ἡσθάνετο τουτέστι; ὅ, τι ἐλκύει, ὅ, τι συναρπάζει μίαν καρδίαν. Τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς συνέθαινε μὲ τὸν ἐπίσης οἰκογενειακὸν φίλον Φωκίωνα. Όραϊος αὐτός, εὐφυής, ζωηρότατος, εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν προσογήν καὶ κατόπιν τὴν καρδίαν τῆς 'Αρσινόης, ητις εἶχε τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἥν δὲν σκέπτεται τις διόλου, ἀλλὰ μόνον αἰσθάνεται. Οἱ δύο νέοι, ὁ "Αγγελος καὶ ὁ Φωκίων, ἂν καὶ ἀνόμοιοι τὸν γαρακτήρα, ἥσαν φίλοι, συνηγορῶντο δὲ συγχὰ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς 'Αρσινόης, καλής, ωραίας, νοήμονος κόρης καὶ νύμφης ἐπιζήλου. Συγχαὶ ἥσαν αἱ συναναστροφαὶ μεταξὺ πατρός, θυγατρὸς καὶ τῶν δύο νέων, ἐνῷ δὲ ὁ Φωκίων δὲν ἔπαιε γαριεντιζόμενος καὶ σπείρων τὴν εὐθυμίαν. ὁ "Αγγελος ώμῆλει ὀλίγα καὶ σχεδὸν σοθαρά· πάντοτε. Τοῦτο ἐπείσμωνε τὴν νέαν κόρην, ἐλκυομένην καθευάστηην πλειότερον πρὸς τὸν Φωκίωνα. Συνέθη, διές ἥ τρίς, στραφεῖσα ἀποτόμως πρὸς τὸν "Αγγελον, νὰ συλλάβῃ τὸ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπιμόνως ἐπ' αὐτῆς· τίποτε ἀλλο δὲν ἥδυνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Η μεταξὺ τῶν δύο νέων διαφορά, τουλάχιστον ἡ ἔξωτερική, ἥτο μεγάλη καὶ ἡ νέα κόρη ωρισμένως ἔκλινε πρὸς τὸν Φωκίωνα. Τοῦ πατρός της ὅμως ἡ γνώμη, πατρὸς ὅσον φιλοστόργου, τόσον καὶ νουνεγοῦς, ἥτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος. Σπουδάσας κατὰ βάθος τὸν γαρακτήρα τῶν δύο νέων, οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε μεταξὺ αὐτῶν. Τὸν "Αγγελον ἥθελε σύντροφον τοῦ μόνου του τέκνου, τοῦ δρανοῦ μητρός, τῆς μόνης του γαράξ. Αὐτὸν τῆς προώρισε σύζυγον, πεποιθώς ὅτι μαζῇ του θὰ ητύχει.

'Αλλ' ἡ κόρη ἐσκυθρώπασε. Τὸν πατέρα καὶ τὸν ἐσέθετο καὶ τὸν ἐλάττρευε, ἀλλ' ἡ καρδία της εἶχεν ὄμιλήσῃ καὶ ἡ 'Αρσινόη ἥτο δυστυχής . . .

Δὲν ἐπάλαισεν ὅμως· ἐνώπιον τῆς ἐπιμόνου θελήσεως τοῦ καλοῦ της πατρός, ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ.

Συνέπλεξε μετ' ἀπελπισίας τὰς γεῖρας, ἔχυσε κρυφὰ πολλὰ δάκρυα, ἀλλ' ὑπέκυψε . . .

'Ο Φωκίων, μαθὼν τὰ ἀποφασισθέντα, τῇ ἔξηρόντισεν ἐπιστολὴν πλήρη πυρός, δακρύων, λύσσης καὶ ἀπογνώσεως,

ἢν ἡ Ἀρσινόη, ἀφοῦ κατέβρεξε μὲν δάκρυα, ἔσχε τὸ θάρρος
νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ πῦρ, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο πῦρ, τὸ ὄποιον τὴν
κατέκαιε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὸν γάμον, ὁ Φωκίων ἀπεδήμησεν εἰς τὴν ξένην.

III.

Ο "Αγγελος περιέθαλε τὴν σύζυγον μὲν πολλὴν στοργήν,
ἄν καὶ δὲν ἡγνόει τὴν ψυχικήν της κατάστασιν. Συγνὰ τὴν
ἔβλεπεν ἑταστικῶς, ὡσὰν νὰ ἥθελε κάτι ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ
τοῦ προσώπου της, κάτι νὰ μαντεύσῃ· οὔτε παρατήρησιν
ἔμως τῇ ἀπηγύθυνε ποτέ, οὔτε τίποτε. Εκείνη ἔβλεπε ταῦτα
καὶ ἡδημόνει. Θὰ ἐπροτίμα θόρυβον μᾶλλον παρὰ τὴν ἡσυ-
χίαν αὐτήν. Αντὶ τῆς ἀπάθειας του, θὰ ἐπροτίμα παρατη-
ρήσεις, ἀνακρίσεις φανεράς, ἐλέγχους. Ταῦτα· θὰ ἐδείκνυον
ἐνδιαφέρον, πάθος τι, ἐν αἰσθημα. Ή ἀπάθεια ἐκείνη τοῦ
συζύγου τὴν παρώργιζε. 'Αλλ' ἡτο ἀγαθὸς καὶ τὸν ἐτίμα,
ἄν καὶ ἐπάλαιε διηγεικῶς μεταξὺ προσφάτου ἀκόμη, καυστι-
κῆς ἀναμνήσεως καὶ καθήκοντος ἰεροῦ.

Ἐδίαζεν ἔαυτήν, προσπαθοῦσα νὰ συνδέεται στενώτερον
ὅσημέραι πρὸς τὸν σύζυγον, συγνὰ δέ, δσάκις καμμία ἀνά-
μνησις τὴν ἡνώγλει ἐπίμονος, τὸν ἐκράτει πλησίον της, ὡς
δεινόν τι προαισθανομένη, ὡσὰν νὰ τὴν ἡπεῖλει συμφορά.
Ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπεν ἀπορῶν καὶ τὴν καθησύχαζε μὲν λόγους
μειλιγίους.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ ψυχικὴ τριχυμία κατηγοράζετο. Οἱ
παροξυσμοὶ ἐγίνοντο σπανιώτεροι. Τὸ ἀόρατον ἀστρον, εἰς ὁ
ἀνεφέροντο ἐνίστε οἱ δρθαλμοὶ τῆς ψυχῆς, ἐθαυμοῦτο ὄλονέν,
ώγρία, ἀποδάλλον βαθμηδὸν τὴν προτέραν λάμψιν, τότε δὲ
μία γαλήνη εὐεργετική, σωτηρία, ἐγέμιζε τὴν καρδίαν της.
Οἱ καπνοὶ ποῦ τὴν ἐσκότιζον πρέν, διελύοντο καὶ τώρα ἔβλεπε
καθαρὰ ἐνώπιόν της. Πολὺ δίκαιον εἶχεν ὁ πατήρ της, δστις,
ἀφοῦ τὴν ἐχειραγώγησε καὶ τὴν ἐνίσχυσεν, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ
κόσμου τούτου, βέδαιος περὶ τοῦ ἔργου του. Ή ἀσθένεια τῆς
Ἀρσινόης βαθμηδὸν ὑπεγώρει, δὲν θὰ παρήργετο δὲ πολὺς
καιρὸς καὶ ἡ ἵασις θὰ ἡτο ἐντελής. Εἶχε καὶ ἡ Ἀρσινόη
τὸ σνειρόν της τὸ νεανικόν, τὸ ὄποιον πρὸ πολλοῦ ἐσβέσθη

έντελῶς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐξ αὐτοῦ παρὰ τέφρα ψυχρά, τὴν ὅποιαν δὲν φοιεῖται. Τώρα, ἀντὶ τοῦ ὄνείρου ἐκείνου, ἀπλούσται ἐνώπιον αὐτῆς ἡ πραγματικότης ἡ ἀνευ ὄνείρων, ἡ ὄμαλή, ἡ ἀτάραχος. Ἡ ἑστία, ὁ καλὸς σύζυγος! Ἐν ᾧ! εἰς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ τώρα ἡ λήθη ἡ τόσον εὔεργετική.

Τοῦ εύτυχῆς ἡ Ἀρσινόη, ἦτο δηλαδὴ ἡσυχος, ὅτε πρωίαν τινὰ εὐρέθη ἐιώπιόν της ὁ Φωκίων... Ἔτος μόνος... Αὐτός, πρὸ μικροῦ ἐπανελθὼν ἐκ ταξιδίου, ἔτρεξεν εὐθὺς παρὰ τῇ φίλῃ οἰκογενείᾳ... Ἔτος τύπος ὥραιον ἀνδρός, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἡ στάσις του ἐδείκνυε κάποιαν συστολήν. Ἡ Ἀρσινόη δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τί ἡσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὡς παλαιὰ φίλη, ἐκείνος δέ, ἀτάραχος, διηγήθη τὰ κατ' αὐτὸν εὐτράπελα, μ.' εὐγλωττίαν. Περὶ τοῦ παρελθόντος οὕτε λέξις καὶ ὅτε ὁ νέος ἀπήρχετο, ἡ Ἀρσινόη τοῦ ἔθλιψεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα.

Μετὰ χαρᾶς εἶδεν ὁ "Αγγελος τὸν Φωκίωνα. Οἱ δύο ἄνδρες ἀνενέωσαν τὰς προτέρας των σχέσεις. Οἱ οἶκος τοῦ Ἀγγέλου ἦτο πάντοτε ἀνοικτὸς διὰ τὸν παλαιὸν φίλον, ὅστις τῆς σχολῆς του τὰς ὥρας διήρχετο ἐκεῖ, ὄμοιογῶν ἀπροκαλύπτως ὅτι οὐδεμιοῦ ἀλλοῦ ἡσθάνετο τόσην εύτυχίαν. Οἱ δύο ἄνδρες συνεδέθησαν στενῶς πάλιν καὶ ἡ Ἀρσινόη δὲν εἶχε ἀφορμὴν ν' ἀνησυχήσῃ. Ο Φωκίων βέβαια ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸ παλαιόν του αἰσθήμα, ὡς ἐλησμόνησεν αὐτὸν καὶ ἡ Ἀρσινόη. — Καὶ τόσῳ τὸ καλλίτερον, διενοήθη ἐν τέλει ἡ νέα γυνή.

Ἡ μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων σχέσις ἔλαβε τὸν γαρακτηρὰ οἰκειότητος, γωρὶς ἡ πρὸς τὴν Ἀρσινόην εὐλάβεια τοῦ Φωκίωνος ν' ἀλλοιωθῆ τὸ παράπαν. Συγχὰ συνέτρωγον ἡ συνδιεσκέδαζον εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ περίγωρα. Συνέθη πολλάκις νὰ μείνωσι μόνοι, ἡ Ἀρσινόη καὶ ὁ Φωκίων· καὶ τότε ὄμως περὶ παντὸς ἀλλοῦ ἐγίνετο λόγος, οὐδέποτε δὲ περὶ πράγματος δυναμένου νὰ δώσῃ ἔστω καὶ πόρρωθεν νύξιν περὶ τοῦ παλαιοῦ αἰσθήματος, τοῦ νεκρωθέντος πρὸ πολλοῦ ἡδη... Διότι, σπάνιαί τινες γειρὸς θλίψεις θερμότεραι,

παρατεταμέναι, ή ἐξακοντίσεις βλεμμάτων τολμηρότεραι, δὲν ἡδύναντο ν' ἀντησυγήσωσι τὴν νέαν γυναικα.

Ἡμέραν τινά, περιεργαζόμενοι τὰς αἰθούσας τοῦ Πολυτεχνείου, εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς ζωγραφικῆς, ἐσταμάτησαν πρὸ εἰκόνος παριστανούσης ἄνδρα ἐν κυνηγετικῇ περιβολῇ, ἀπάγοντα νέαν κόρην. Μακρὰν διεκρίνοντο τρεῖς τέσσαρες ἄνδρες, οἵ διώκται πιθανῶς τοῦ ζεύγους. Οὐ "Ἄγγελος ἔτυχε νὰ εἴνε ὀλίγον μακρὰν καὶ ὁ Φωκίων εἶπεν εἰς τὴν Ἀρσινόην, δεικνύων τὴν εἰκόνα — «Διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ θὰ ἔδιδα τὴν ζωήν μου» καὶ ἀνεστέναξε βαθέως. Ἡ Ἀρσινόη, μολονότι ταραχθεῖσα, ἐκρατήθη ὅμως καὶ ἀπήντησε μὲ ἀπάθειαν :

— Καὶ τίς ή ἀνάγκη ἀπαγωγῆς; Εἰμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε καὶ νὰ εὐτυχήσετε.

— Ἄ! ναί, εἶπεν ὁ Φωκίων μὲ πικρίαν καταφανῶς. Μίαν φορὰν ἐκλέγουν καὶ ἐγὼ τὴν τύχην μου τὴν εἶδα. Ἡ Ἀρσινόη ἥρισθιασε ν' ἐσπευσεις ν' ἀπομακρυνθῇ, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἀπήργοντο τοῦ Πολυτεχνείου.

Οὐ Φωκίων ἔκτοτε ἥλλαξε τρόπον. Ἀπὸ τῆς ἄκρας εὐθυμίας, παρεδίδετο αἴφνης εἰς μελαγχολίαν μεγάλην. Ἡ Ἀρσινόη ἦτο ἀπαθής, ἥ ἐπροσποιεῖτο καὶ ὁ Φωκίων ἥρεθίζετο. Συγνὰ τῇ ἔρριπτεν ἐπίμονα ἥ παρακλητικὰ βλέμματα εἰς τὰ ὅποια ἐκείνη δὲν ἀπήντα καὶ ὁ Φωκίων ἐγίνετο ἔκτος ἑαυτοῦ. Ἐξαστινίζετο ὑπὸ ἐπιμένου σκέψεως, ἦτο δὲ διαρκῶς ἐν νευρικῇ ταραχῇ καὶ ἥργοντο στιγμαὶ καθ' ἥξ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐδίωκον τῆς οἰνίας μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν δέχονται μὲ τόσην προθυμίαν. "Εκχυνεν ἐκ διαλειμμάτων συντάμους ἀπουσίας, γωρίες ή κατατρύχουσα αὐτὸν ὁδύνη νὰ κατευνάζεται. Μίαν πρώιαν τέλος, ἐν στιγμῇ ἀκροτάτου ἐρεθισμοῦ, ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀρσινόης, ἐξομολογούμενος μὲ γλῶσσαν πυρίνην, τὸ κατατρύχοντα αὐτὸν πάθος . . .

'Ἐκείνη, ἥτις πρὸ πολλοῦ τὸν ἐμάντευε, ἀπέκρουσεν, ως εἰδαμεν, ὑπερήφανα, ἐν ἀγανακτήσει, τὴν αὐθάδη ἐξομολόγησιν, ὅτε δ' ἐκείνος ἀπηλπισμένος ἀπήρχετο, ἐκείνῃ ἀνέλυετο εἰς δάκρυα . . .

IV.

Μεγάλη μεταβολὴ ἐπηλήθευεν εἰς τὰς ἐξεις καὶ εἰς αὐτὸν

τὸν γαρακτῆρα τοῦ Φωκίωνος. Αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τοῦ Ἀγγέλου εἶνε σπάνιαι καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶνε πλέον ζωηρὸς ὥπως ἦτοκαὶ οὔτε ὁμίλητικός. Ἡ σοβαρότης αὕτη ἐκπλήττει τὸν φίλον του ὅστις ἀποδίδων αὐτὴν εἰς ἄλλας ἀφορμάς, συγχὰ τὸν πειράζει· δὲν ἐκπλήττει ὅμως τὴν Ἀρσινόην, ἀλλὰ τὴν ἀνησυχεῖ, φοβουμένην μὴ ἡ ἀσυνήθης αὕτη μετατροπὴ κρύπτῃ καρμίσιν παγίδα . . . Ὁ καιρὸς ὅμως παρέρχεται καὶ ἡ Ἀρσινόη δὲν ἔχει λόγους νὰ φοβήται· ἀπ' ἐναντίας τώρα λυπεῖται . . . Ὁ Φωκίων εἶνε σκυθρωπὸς καὶ ἡ μελαγχολία του, δλίγον κατ' δλίγον, μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἀρσινόην, ἥτις μόνον ἐνώπιον τοῦ συζύγου προσποιεῖται τὴν εὔθυμον. Τὴν μεταβολὴν ταύτην ὁ Φωκίων τὴν ἀντελήφθη ἀμέσως καὶ δὲν δυσηρεστήθη· προφανῶς ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἀρσινόης ἐτελεῖτο πάλη. Ἡτο πάντοτε ἡ αὐτὴ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπής γυνή, ἀλλὰ πολὺ τὴν δυσηρέστει τώρα ἡ δυσθυμία τοῦ Φωκίωνος, ὅστις ἐξηκολούθει ἐπιμόνως τὴν αὐτὴν τακτικήν, προθαίνων μέχρι τοῦ μέτρου ν' ἀποφεύγῃ ὅσον ἡδύνατο νὰ τὴν βλέπῃ μόνην . . .

Ἡμέραν τινὰ ἐν τούτοις ὁ Φωκίων δὲν ἡδυνήθη νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἡτο μελαγχολικώτερος τοῦ συνήθους καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἀρσινόης διατί ἡ τόση του δυσθυμία, ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι ἡτο πολὺ σκληρὸς ὁ περίγελως, ἀφοῦ κάλλιστα γνωρίζει τὴν ἀφορμήν . . . Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν δημοιάζουσαν μᾶλλον ψιθυρισμόν:— Καὶ νὰ μὴν ἡμπορῷ ν' ἀπομακρυνθῶ . . . — 'Αλλ᾽ ἡ φιλία τότε; εἰπεν ἐκείνη. — Δὲν ὑπάρχει καρμίχ, ἀπήντησεν ἐκείνος μὲ πικρίαν. — Οὔτε ἡ ἴδιαν μου; εἰπεν ἐκείνη ταπεινοφώνως, χωρὶς νὰ τὸν ἀτενίσῃ . . . Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς ὁ νέος διέκρινε ττυφερότητα . . . ἡ καρδία του ὑπερεπληρώθη, ἀλλ᾽ ἡ Ἀρσινόη ἡγέρθη. — Θέλω νὰ εἰσαγεῖται εὔθυμος, τ' ἀκούεις; εἰπε τεταραγμένη· τὸ θέλω. Καὶ ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως.

V.

Ἀντηλλάγησαν ἐπιστολαί τινες. Αἱ τοῦ Φωκίωνος ἐδείκνυσον τὸ πῦρ ποῦ τὸν ἔτρωγε, αἱ τῆς Ἀρσινόης, αἰσθημα ἀναγεννώμενον. Φεῦ! ἡτο τὸ πρῶτον τῆς Ἀρσινόης δλίσθημα . . . Ἡσθάνετο ὅτι παρεσύρετο, ὅτι ἐλαποψύχει καὶ ἡρ-

χοντο στιγμαὶ καθ' ἀς ἔκλαιεν ἀπὸ ἐντροπήν. Ὡς ἐξ ἐνστί-
κτου, ἔζητει περὶ αὐτὴν ἔρεισμά τι, κάποιαν ἐνίσχυσιν, ἔζη-
τει ἐν φάρμακον κατὰ τῆς ἀδυναμίας της τῆς ἐνόχου, τῆς
ἀλεθρίας . . . Πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ ταξιδεύσῃ καὶ ὁ σύ-
ζυγος ἀνέμενε τὰς διαταγάς της, χωρὶς αὗται νὰ δίδωνται.

— "Οταν θελήσης, εἰμ." ἔτοιμος, "Αρσινόη, τῆς εἰπεν ἡμέ-
ραν τινά· τίποτε δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ.

— Ναί, ναί," Αγγελε, εὐχριστῶ ἀργότερα. Καὶ ἐνώπιον τῆς
συζυγικῆς καλωσύνης, ἡ σθάνετο τὰς παρειάς της φλεγομένας!

"Η κρίσις ἔφθασεν εἰς σημεῖον δέξυταν. Ὁ Φωκίων εἶνε
ἐπιτακτικός, ἐνῷ συγχρόνως ἰκετεύει. Αἱ ἐπιστολαὶ του ἐκ-
φράζουν ὅλην τὴν δύνην ἀνθρώπου ἐμμανῶς ἀγαπῶντος"
εἶνε ἐπιστολαὶ ἡμιπαράφρονος, ἡ τελευταία του δὲ εἶνε ἀλη-
θινὴ λάβα ἡφαιστείου. — "Αν δὲν ἔλθῃς — ἔγραφεν — αὐτὴν
τὴν φοράν, δὲν θὰ ἡμπορέσω ν' ἀνθέξω περισσότερον . . ."

Η ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἡμέρα τρικυμίας ψυχικῆς ἀπερι-
γράπτου διὰ τὴν 'Αρσινόην' αἱ ὥραι, αἱ στιγμαὶ, εἶνε ὥρας
καὶ στιγμαὶ ἀλλοφροσύνης. Κάθηται, ἔγείρεται, κρατεῖ βι-
θλίον χωρὶς ν' ἀναγινώσκῃ, πηγαινοέρχεται, γελᾷ καὶ κλαίει.
Εἶγεν ἀποφασίση τὴν ὑπερτάτην θυσίαν καὶ εἶνε ἐκτὸς ἔσω-
της. Διότι τὸ βῆμα τὸ ὄποιον ἀπεφάσισε, δὲν εἶνε εἰς θέσιν
νὰ εἴπῃ ἂν τῇ προξενῇ ἀγαλλίασιν ἢ φρίκην! τόσον τὰ δύο
ταῦτα αἰσθήματα συγχέονται. Ὁ σύζυγος ἀπουσιάζει δι' ὑ-
ποθέσεις του καὶ εἶνε ἐντελῶς ἐλευθέρα. Ἡ τροφὸς ἥτις τὴν
ἀνέθρεψε καὶ δὲν τολμᾶ νὰ τὴν κρίνῃ, διότι τῇ εἶνε ὄλοψύ-
γως ἀφωσιωμένη, θὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν νυκτερινὴν ἐκ-
δρομήν της. Θὰ ἐπανέλθουν πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ σύζυγος, δύτις
ἄλλως ἔχει πλήρη εἰς αὐτὴν πεποιθησιν. Ὁ σύζυγος, ὁ ἀ-
γαθὸς ἄνθρωπος, ὁ καλὸς φίλος, ὁ ἀγγελός της . . . Καὶ
τὰ ἐπίθετα ταῦτα, τὰ ὄποια ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην της
ἀδιάκοπα, ωσὰν καμμία δύναμις νὰ τὰ στέλλῃ, εἶνε τόσα
κτυπήματα μαχαίρας εἰς τὴν πληγωμένην ψυχήν της . . .

'Αλλ' ἡ ὥρα ἐγγίζει καὶ πρέπει ν' ἀπέλθῃ. Ἡ πιστὴ
τροφὸς τὴν ἀναμένει σιωπηλή. Ἔγείρεται καὶ προγωρεῖ ὀ-
λίγα βήματα, ἀλλ' ἐνθυμεῖται αἴφνης καὶ διευθύνεται πρὸς
τὸν κοιτῶν της. Θέλει δι' ἐσγάτην φοράν νὰ προσευχηθῇ,
νὰ ζητήσῃ ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ἀναμενομένην πάλην.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἄνω τῆς συζυγικῆς παστάδος εἶνε ἀνηρ-
τημένη μεγάλη εἰκὼν τοῦ συζύγου, τοῦ Ἀγγέλου της, ὅλι-
γον δ' ἀπωτέρω, μία εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ μὲ γυ-
μήν ρουμφαίαν. Ἡ Ἀρσινόη ἐγροπάτησε. Θέλει νὰ προσ-
ευχηθῇ ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει· ἡ μνήμη της τὴν προδίδει,
δὲν ἔνθυμεῖται πλέον . . . αἱ παρειάι της φλογίζονται, εἶνε
εἰς ἄκρον ἔξημμένη καὶ ἐν τῇ συγχύσει της, τῇ φαίνεται ὅτι
ὁ ἀρχαγγελος τὴν ἀπειλεῖ διὰ τοῦ ξίφους, ἐνῷ ὁ Ἀγγελος,
ὁ σύζυγός της τῇ μειδίᾳ προσηνῶς . . . Μετ' ὅλιγον αἱ δύο
εἰκόνες συγχέονται εἰς μίαν . . . Καὶ τὸ μειδίαμα τὸ προσηνὲς
καὶ ἡ ρουμφαία ἡ ἀπειλοῦσα ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον . . .

Παρῆλθε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ Ἀρσινόη εἶνε εἰς τὰ γόνατα.
Ἀδυνατεῖ νὰ ἐγερθῇ . . . Εἶνε καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους. Αἴφνης αἰσθάνεται ὅτι τῆς ἐγγίζουν τὸν ωμον. Εἶνε ἡ
τροφός, ἡ ὅποια τῆς ἔνθυμιζε τὴν ώραν . . .

Ἡ Ἀρσινόη ἐγείρεται ὄρμητική καὶ ἡ ὄψις τῆς ἐκφράζει
ἀπόδασιν αἰφνιδίως ληφθεῖσαν.—Νίνα, λέγει πρὸς τὴν τρο-
φόν· ἂν μ', ἀγαπᾶς, ἂν ποτὲ μὲ ἡγάπησες, τρέξε, πέταξε,
φέρε τὸν "Ἀγγελόν μου εἰς τὴν στιγμήν. Τὸν θέλω, ἀκούεις ;

Εἰς τὰ λάμποντα βλέμματα, εἰς τὰς ἔξημμένας παρειάς
τῆς κυρίας της ἡ καλὴ τροφός ἀνέγνωσεν ὄλοκληρον δρᾶμα...

"Ἐρυγε δρομαία.

Ἡ Ἀρσινόη ἀνέμεινε τὸν σύζυγον ὑπερήφανος, φρίσσουσα,
μὲ πόθους νεονύμφου, πόθους ὄμως ἀγίους . . . Ἡσθάνετο
καὶ τώρα ἀγωνίαν, ἀλλ' ἦτο αὕτη ἀγωνία εὐεργετική, ἀγω-
νία σώζουσα . . .

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣ τὸν ἄσωτο πῶς κλέθεις τάχα
τοὺς κληρονόμους του· μὰ πές μου, 'ἢ τὸ Θεό σου,
δὲς ἐννοεῖς ὅτι ἐσὺ ληστεύεις, χάκα,
ἀλύπητα καὶ ἀσπλαχνα τὸν . . . ἐκυτό σου;

ΣΑΤΑΝΑΣ